

UJ CIMBORA

IRODALMI LAP GYERMEKEK SZÁMÁRA

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **FERENCZY MARGIT.** (FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA)

A hóvirág.

Azért hívják hóvirágnak, mert a hó még el sem olvad, s a drága szép kicsi virág, máris kidugja fejcskéjét a hótakaró alól. Ő a tavasz első hírnöke. Hirdeti, hogy nemsokára itt a tavasz.

VII. ÉVFOLYAM
4. SZ.

MEGJELENIK HAVONTA KÉTSZER

1939. FEBRUÁR
15.

Samu.

Nini! nézd csak a Samut!
 Az ebédnél elaludt.
 Nyitva maradt a szája,
 Lesett a villája.
 Ejnye, ejnye, de nagy kár,
 Nem ehetik diót már.
 Lefektetik az ágyba,
 Alázatos szolgája!

Pósa Lajos.

TOBORZÓ.

Fel a toborzóra, kis cimborák! Most mindenki tud toborozni, egy-egy új kis cimborát megnyerni, aki csak akar. A toborzás rendkívül fontos tevékenység. A jó toborzó a lap erősödését is jelenti. Lássuk, legutóbb kik toboroztak: *Friedmann Elza és Lia Mandula Jancsít Kolozsvár, Weinberger Lajos, Görömbly Tibor II. g. ot. Kolozsvár, Szabó Sanyi Szatmár, Kallós Laci III. el. ot.-t Szatmár.*

Levél.

Kedves Nagyságos Asszony!

Engedje meg, hogy házasságkötése alkalmából mi, a szülők és a lap jó barátai is szerencsekívánatainkat fejezzük ki és kívánjunk esküvője alkalmából sok szerencsét és boldogságot. A napilapokból olvastuk a nagy hírt, s bár vártuk, hogy valamiképp az Uj Cimborá is említést tesz valamilyen formában erről az örömdetes eseményről. S minthogy ez nem történt meg azért, ha utólagosan is, de kérjük, hogy ezt juttassa kifejezésre a mi drága gyermekeink lapjában az Uj Cimborában is, hogy mi a szülők, s a lap jó barátai, de a kis cimborák is együtt örülünk a mi kedves szerkesztő néninkkel, az ő öröme a mi örömünk is.

Igaz szeretettel kívánjuk, hogy élete legyen felhőtlen, boldog és még sok sok évig szerkeszthesse gyermekeinknek az Uj Cimborát.

Tisztelettel és kézsókkal
Dr. Domokos Károly.

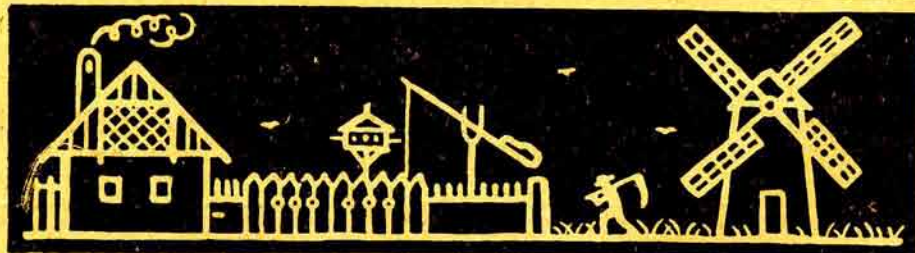
Köszönetnyilvánítás.

Magam és férjem nevében megköszönöm a szülők, jóbarátok s az én drága kis cimboráim szerencsekívánatait. De külön is köszönetet mondok a kifejezett gratulációkért:

Dr. Atzél Elemérnének, báró Rudnyászkynak Gyulának, dr. Csiki Tivadarnének Budapest, báró Rudnyászkynak Lajosnak Torockószentgyörgy, Práda Lajosnak Brassó, Bikfalvy Istvánnak, Szöts Máriaának Alvinc, Risznerné Kozma Idának, Barabás Miklósnak Nagynyed, Józsa Jánosnak Gyulafehérvár, Fisch Kálmánének Szászrégen, Simon Sándornak Nyikómalomfalva, Kirjákné Kovács Emmának Sárköz, E. Onody Rózsának Torda, Kormos Jenőnek Kövend, Nagy Mihálynak és Nagy Kálmánnak Szamosfalva, Móráné Ösz Rózsának Monó, Ikafalvi Dienes Ödönnek Kézdivásárhely, L. Ady Mariskának Bánffyhunyad, Bartha Istvánnak Hagymásbodon, Nits Istvánnak Fratelia, Orth Győzőnek Nagyvárad, Lőrinczy Jánosnének Szamosújvár, Vásárhelyi Jánosnének, Dr. Vargha Bélának, Dr. Kiss Eleknek, Gálffy Zsigmondnak, Dosa Endrénének, Ref. Benedek Elek Napközi Otthonnak, Dr. Boga Alajosnak, P. Jánossy Bélának, Mohalyi Gábornak, Dr. Radványi Józsefnek, Kónyi Józsefnének, S. Nagy Lászlónak, dr. Veress Ernőnek, Bindác Lajosnének, Gödry Jenőnek, Keresztesné Kálmán Juliskának, idős Bányai Károlynének, dr. Elekes Albertnének, ifj. Bányai Károlynének, Rozsos Etelnek Kolozsvár, Borsy Irénnek Szatmár, Pálur Istvánnak Piskolt, Csiky Endrénének Torda, az abrudbányai ref. iskola növendékeinek, Szabadi Babukának és Öcsikének Bucuresti és az amaci ref. elemi iskolásoknak. — Adja Isten, hogy a szívből eredő kívánságok menjenek is teljesedésbe.

Telekyné Fereny L. Marcella.

Nőszövetségek, műkedvelő egyesületek figyelmébe! Újra kapható gépelt példányokban a „Zizi“ c. 3 felvonásos meseoperett szövegekönyve. Ára 170 Lei. Megrendelhető a pénz előzetes beküldése mellett a szerkesztőségen keresztül.

**Könnyű
 rajziskola.**

Téli reggel.

Havas téli reggel, még a Nap is bágyadt...
Csak későn hagyja el a hópárnás ágyat.
De hogyha kibújt már pelyhes dunyhájából
Arany lámpájával mindent bevilágol.

Ráveti sugarát a szunnyadó völgyre,
Falu utcára, melyeket füst föd be.
Mintha minden kis ház nagyokat pipálna,
S úgy tanácskoznának szép sorjában állva.

Viharvert zsuptetők, mint otromba saphkák
Falak ablakszemét még árnyékban tartják.
De ott túl a dombhát már ragyog egészen
A dermesztő sugár opálos fényében.

A malom kereke csikorogva fordul...
Maga elé mered fázós képpel, mordul...
Zúzmarás szakálla a hidegtől reszket,
Nincs kedve dolgozni a zsilipek mellett.

Érzem, hogy hívogat a áduruzsló kályha,
Melyben a vidám tűz lángok táncát járja...
Ott benn a szobában élvezem a szelet,
S még szépnek is mondom ezt a cudar telet.

Teleky Dezső.

Néhány sötét varjú körívezve repdes,
Az is meglehet, hogy szállóversenyt rendez.
— Ki repülgyorsabban a nagy diófáig? —
Most a testi mozgás szükségessé válik.

Két bivaly fát szállít a felvégi utcán...
Ziháló orrukból gőzfelhőket fúván...
A szán mögött ballag az ostoros gazda,
S jól behúzott nyakkal körmét fujogatja.

Még virradat előtt kiment az erdőbe,
Hogy legyen egy hétig ág-bog tüzelőre.
Mert a tél nem tréfál, ma úgy nekikezdett,
Hogy a kakasok sem jelezték a reggelt!

A fagyos szellőnek mintha foga volna,
Élesen, merészen harap az arcomba.
De hát minek állok itt a fenyvesdombon,
Mikor csak pár lépés a jó meleg otthon?!
~~~~~

A hóvirág.

Még fagy volt, még dermesztett a szél, mi-
kor a virágok királynéje összehívta alattvalóit.

Mind megérkeztek. Elöl mentek a díszes
pompázó virágok, utánuk a kevésbé díszesek
sorakoztak. Mikor mind együtt voltak, megszól-
alt a királyné:

— Kedves alattvalóim, azért hívtalak ben-
neteket össze, hogy tanácskozzuk meg, kit is
küldjünk el Tavaszhoz, hogy csókolja életre a
virágszirmokat, leheljen beléjük illatot. Valaki
előre kéne menjen, hogy szétekintsen a kopár
földön, s hírül hozza nekünk, mi újság odafenn.

A virágok látszólag kelletlenül fogadták a
királynő szavait. Maguk közt zsörtölődtek, sut-
togtak, végül a szekfü kényesen felemelte bóbi-
táját s így szólt:

— Azt csak nem kívánhatja Felsőged, hogy
mi bujjunk ki elsőnek, hisz azonnal lefagyna
pompás hóbitánk. A többi virág is motyogott
valamit, de egy sem akarta vállalni az úttörést.

A királyné már elégedetlen lett, mikor az
utolsó sorban megszólal egy kicsi igénytelen vi-
rágocska:

— Felsőged királyném, én nem félttem sem
a hóbitámat, sem a szépségemet, leszek én a
hírnök.

A többi virágok csufondárosan kacagni

kezdték: Te, te kis hitvány, — kiabálták feléje
— te akarsz hírnök lenni? És mikor elhalad-
tak mellette gögösen felemelték fejüket.

De a virágocska nem ijedt meg csufondá-
ros szavaiktól. Elindult teljesíteni küldetését.

Ment, mendegélt... Egyszer csak derengeni
kezdett a sötétség, kidugta fejét, de ijedten bujt
vissza. A földet még fehér takaró borította. De
egyszer csak suhogást hallott, kíváncsian bujt
ki újra, tekintete egy szeliden mosolygó angyal-
arccal találkozott. Tavasz volt. Álmosan dör-
zsölte nagyra nyílt, csodálkozó szeméit... A hó
eltűnt... Édes, andalító fuvallat simogatta kö-
rül... Közvetlen mellette vidám kis patak cso-
bogott... Valahol távol egy rigó fütyült... És ő
boldogan szívta magába a drága, életető nap-
sugarat.

Ebben a pillanatban egy csapat kacagó
gyermek közeledett. Egyikük boldogan kiáltott
fel: — Ni-ni, hóvirág, itt a tavasz, — s azzal
leszakította. A hóvirág halkán felsikoltott, de
aztán a gyermekek beszédéből megértette sor-
sát. Hazaviszik, virágvázába teszik, gyönyör-
ködnek benne és boldogan mesélik egymásnak
az emberek:

— Ma láttam először hóvirágot, most már
igazán közeleg a tavasz... Nemes Nagy Márta.

A legnagyobb kincs.

Írta: **Fisch Kálmánné Vadnay Hermin.**

Mari néni kinn lakott a város végén s kertéssel tartotta fenn magát és három kis árváját. Pali, Peti és Évike szorgalmasan segítették anyjuknak a nagy szünetekben; de, amikor csak tehették, a tavaszi és őszi munkából is kivették részüket, vacsora utánra hagyva az írásbeli iskolai leckét, reggelre a tanulni valót.

Pali, a legidősebb fiú volt Mari néni legnagyobb támasza. Az ő segítségével nélkül nem is tudott volna annyi földelket, virágot természeteni, hogy azok árából mind a három gyermeket iskoláztassa, csinosan öltöztesse. Futotta a kertészetből élelemre, jó meleg ruhára, cipőre, de még egy kis öröme is hébe-hóba. A karácsonyfa alatt minden évben találtak a gyermekek a sok hasznos, szükséges holmi mellett egy-egy mesét, vagy verses-könyvet is. Egyszer pedig legnagyobb örömeire az Uj Cimborá feküdt a fenyoállatos, gyertyavilágú asztalkán.

— Édesanyám! — ujjongott Pali boldogan. — Semmivel a világon nem tudott volna nekem olyan örömet szerezni, mint ezzel a kis újsággal.

— Mindhármatoké, — javította ki Mari néni Palkó lelkesedését.

— Nem egyedül az enyém? — kérdezte Pali kissé csalódottan.

— De nem ám! Mindenünk közös. A házunk, kertünk, munkánk, de örömünk, bánatunk is.

— A sapkám is közös? — kérdezte Pisti ijedten.

— A szalagom is? — folytatta a kis Évi bámészkodva.

— Kis butuskáim, — nevetett Mari néni. — Ami egyedül egygyé lehet, az nem lehet közös, mert abból mindig veszekedés származhat. Amit azonban úgy lehet élvezni, hogy abból senkinek kára nem lehet és amit Isten az egész emberiségnek adott, az mindig közös.

— Igaz is, — örvendezett Pisti, — attól, hogy én is elolvasom az Uj Cimborát, az nem fog elkopni.

— Énnékem is szabad lesz elolvasnom, úgy-e édesanyám? — kérdezte hízelgőn Évike, három testvér közül a legkisebb. Úgy-e Palinak abból nem lesz kára?

Ez az egy hibája megvolt Palinak, hogy mindig többet követelt magának, mint amennyi testvéreinek jutott, a magából pedig nem nagyon szeretett adni.

Mari nénit bántotta fiának ez a rossz tulajdonsága s amikor csak alkalom volt rá, nyesegette, gyomlálta, írtotta, mint kertjében a gazt.

Pali érezte, hogy rászolgált a megszégyenítésre. Jóvá akarta tenni önzését s valahányszor megjelent az Uj Cimborá egy-egy száma, meghitt téli estéken barátságos lámpafény mellett mindig

együtt olvasta a kis család a szebbnél-szebb gyermekregényeket, elbeszéléseket, meséket, verseket. Gyönyörködtek benne s tanultak is belőle. Különösen a rajzoló és kertészkedő cimborákat szerették meg.

Egyszer olvasás közben, Pali hirtelen csak felkapta fejét s így szólt:

— Édesanyám, jó volna, ha minékünk is adna egy kis földet kertészkedésre.

— Ejszen ti eddig is ezt csináltátok, — válaszolt Mari néni.

— Igen, de most magunk akarunk dolgozni. Egészen önállóan. Úgy-e, ti is segítetek? — fordult kisebb testvéreihez.

— Persze, hogy segítünk; meglátja milyen dolgozók leszünk. Csak hasítson ki édesanyám a számunkra egy sarkot a veteményesből, — folytatta Pista.

— Én fogom öntözni mindhármunk helyett a földünket, — lelkesedett a csöpp Évi.

Édesanyjuk elgondolkozott, majd így szólt:

— Eddig is a kertből éltünk és mindnyájan derekasan kivettük részünket a munkából. De, ha olyan nagyon kívánjátok a magatok külön részét, ám legyen. Adok nektek egy-egy ágyásra való földet s azt külön megművelitek.

— Oh de jó, oh de jó! — lelkesedett Pali.

— Egyre azonban figyelmeztetek benneteket, — folytatta Mari néni. — Eddig a természetünk kenyeret, húst, cukrot, ruhát, cipőt és fát; abból fizettük a tandíjat, könyveket. Úgy gazdálkodjatok, hogy ezentúl se legyünk semmi-nek híjával. A kert mindnyájunk közös vagyona, ebből kell élnünk. A béke és szeretet azonban legnagyobb kincsünk, boldogságunk; erre épp úgy kell vigyáznunk, mint kertünkre; még sokkal jobban is. Mert, ahogy kertünk elpusztulna napfény nélkül, úgy minden igyekezetünk eredménytelen maradna béke és szeretet nélkül. Erre mindig gondoljatok!

Az új tavasz még nagyobb munkában találta a gyermekeket, mint eddig. Három egyenlő nagy ágyásukban még mutatónak sem lehetett volna gyomot találni. S milyen büszkén vitte piacra Évike külön kis kosarukat piros hónapos retekkel, omlós salátafejekkel, korai zöldborsóval, kalarábéval. Nagy volt az öröm Mari néniéknél.

Egy reggel azonban sírva jött Pisti a kertből.

— Édesanyám, — panaszkodott zokogva, — az ágyásom csak fele annak, ami eddig volt.

— Hát az, hogy lehet? — csodálkozott Mari néni.

— Tegnap este, — folytatta Pisti hüppögve, — felástuk a földet, hogy ma új palántákat ültessünk; kitapostuk az ösvényeket is és ma reggel csak...

Nem bírt tovább beszélni a sirástól. Évike tágranyílt szemmel, érthetetlenül hallgatta Pisti panaszát. Hogy a vasárnapi kalács, vagy a cse-resznye néha hirtelen felére apadt Pali ujjai alatt, azt már többször tapasztalták, de hogy az ágyás felére apadjon?

Édesanya rögtön sejtette, mi történt. Csak ránézett a piruló, lehajtott fejű Palira, majd szemrehányó hangon kérdezte.

— Miért tetted ezt?

— Én... én... — dadogta Pali, — én nagyobb vagyok, mint Pisti, többet is tudok dolgozni, mint ő, ha több földem lesz.

Mari néni szomorúan feisóhajtott.

— Nem megmondtam jó előre, hogy mindnyájunk közös vagyona a kert. Akár közelebb, akár távolabbra taposod ki az ösvényt, attól a

kert nem fog többet teremni. Ellenben meg lesz bolygatva az én jó gyermekeimnek boldogsága, a békesség s a szeretet; anélkül pedig az élet nem öröm.

Pali bűnbánóan nézett anyjára s tiszta, bátor hangon ígérte:

— Édesanyám, belátom, igaza van. Akárhol taposom ki az ösvényt, a kert attól nem lesz nagyobb és nem fog többet teremni.

— Csak fájdalmat okoztál Pistinek. Pedig ő mindig jó testvéred volt.

— Bocsáss meg! — fordult Pali az öccséhez.

Mire a reggelihez ültek, vidám nevetés váltotta fel az előbbi sirást. A békétlenség, kapzsiság sötét felhője elvonult Mari néni házatája felől s a békesség, szeretet napja ragyogott reájuk.

Emlékezzél.

Szálljon bár feletted
sok esztendő tova,
hol születted, azt a házat,
hol kergettél lepkét, százat,
azt az udvart, azt a kertet,
ahol labdád vígan verted,
ne felejtse el soha.

Befedhet az idő
mindent, mint fát moha,
boldog, vidám gyermekséged,
pajtásod, ki játszott véled,
ki véled volt játékosban,
s ki melletted ült a padban,
ne felejtse el soha.

Vigyen bármily messze
álmod táltos-lova,
édesapád szép meséit,
nagyapád öreg regéit,
tanítóid bölcs ígéit,
melyek vitték lelked édig,
ne felejtse el soha.

Vezessen életed
téged akárhova,
édesanyád áldott kezét,
feletted örökös szemét,
az imát, melyre tanított,
amely mindig kísérni fog,
ne felejtse el soha.

Szepesi Nits 'stván.

Köszönő vers.

— Anya névnapjára. —

Édesanyám, nincs arra szó,
hogy szeretlek Téged!
Neked adnám, ha lehetne
a nagy Mindenséget.

Csillagokból fűznék éket
s homlokodra fonnám:
bár a Te két csillag-szemed
szebben mosolyog rám.

Dél színpompás virágait
tűzném a kebledre:
bár szebb virág a Te ajkad,
mikor szól nevetve.

Holdsugárból szőnék hálót,
hogy ringasson csendben:
habár puhább áldó karod,
mellyel ölelsz engem.

Te vagy nekünk a Mindenség,
tartson Isten Téged:
hogy nevednek drága napját
százszor is megérjed!

Landtné Ady Mariska.

(Farsangi mese.)

A nagyobb leánykák részére írta: Eröss Ónody Rózsi.

Élt egyszer réges-régen, sok ezer évvel Krisztus urunk születése előtt, Egyiptomban egy szép fiatal Faraó. Hatalmas király volt, mert óriási birodalommal, sok-sok katonával és még annál is több rabszolgával rendelkezett. Hanem hát, akárcsak napjainkban, régen sem volt ember hiba nélkül, ennek az ifjú uralkodónak például, dacára annak, hogy jó volt és igazságos (már amennyire régen jók és igazságosak voltak a Faraók), egy furcsa szeszélye támadt. És pedig: mindenkit csak táncolva akart látni.

Jó, jó, a táncosnőknek illett is, ha keces mozdulatokkal lejtettek körülötte, még a hadbavonuló katonáknak sem állott rosszul, ha zeneszóra táncolva vonultak el előtte, de már az ország vénjeinek, a főembereknek nem igen tetszett a dolog, hogy nekik is táncleptekre kellett kényszeríteni vékony pipaszár lábaikat. Márpedig kivétel nem volt. Öt évig uralkodott az ifjú Faraó Egyiptom hatalmas országában és ezalatt az öt év alatt táncolt a birodalom apraja-nagyja, boldog-boldogtalanja.

Nem mondom, a fiataloknak tetszett a dolog, meg is szokták hamarosan, vidáman éltek, sőt a rabszolgák is, akik ugyacsak táncolva hordták a nehéz köveket az óriási sphynxek és piramisok építéséhez, mintha könnyebben viselték volna el szomorú sorsukat. Az sem volt baj, ha néha el-eltáncoltak is a felügyelők serkentő korbácsütései elől, mert hiszen azért tánc a tánc, hogy hajlongjanak erre-arra, főleg arra, amerre nem ért el a szintén táncoló felügyelők kezéből a korbács suhogós vége. Vég volt hát Egyiptom országa! A sok zene és tánc még az állatokra is kihatott, a lomha tevék ritmikusan lépegetve vitték hátaikon az utazgató kereskedőket, még talán a krokodilusok is táncra perdültek, amikor kibujtak a Nilus vizéből, hogy a homokos parton sütkérezzenek.

Azonban, amint már említettem, az ország főembereinek csak nem tetszett a dolog semmiképen. Ha pedig nem tetszett, hát azért

voltak ők bölcssek, hogy összeüljenek tanácskozni.

Igen ám, de, mikor az egyik reszketős öreg összeesküvő kijelentette, hogy ezeken a dolgokon okvetlenül és sürgősen változtatni kell, mert szerinte így elpusztul az ország, mivel a népek a sok táncból tüdőgyulladást kaphatnak stb., a főpapok ott hagyták a gyülekezetest, a kuruzslók is, mert ők is szívesen táncoltak, hiszen annál elkápráztatóbbnak tűnt a mesterségük. Kevesen maradtak tehát az öregek között is elégedetlenkedők, de akik maradtak, azok nagyon öregek, nagyon gazdagok és nagyon hatalmasok voltak.

Igy történt aztán, hogy egy megvesztegetett, nyomorult kuruzsló kigyóméreggel elpusztította a vidám ifjú Faraót. Azonban az nem halt meg végérvényesen, maradt benne az életnek egy kicsike szikrája, ha nem is tudtak róla. A tudósok, akik nem is sejtették, hogy királyuk szíve nem hült ki teljesen, bebalzsamozták a testét, de mivel olyan nagyon szép volt, nem a szokásos módon balzsamozták, nem vették ki a szívet, csak átittatták az ő varázs szereikkel, becsavarták a hagyományos gyantás gyolecstekerekessé, díszes, aranyos szarkofágba rakták és népe őszinte gyászától kísérve eltemetették az egyik hatalmas pyramis belsejébe, nagy-nagy pompával, rengeteg drága arany edényekkel véve körül a koporsót, hogy az azokban levő ételek megóvják a szeretett uralkodót az éhhaláltól, ha majd fölbred halotti álmából, ami az egyiptomiak hite szerint bekövetkezett a végítélet előtt.

Mi történt az eltemetett ifjú Faraóval? Régiségkutató tudósok, most, sok ezer évvel a temetés után, behatoltak a pyramis belsejébe, fölfedezték a pompás királysírt és összezstedve minden drágaságot, magukkal hozták a drágaköves, aranykoporsót a mumiával Európába és elhelyezték a múzeumba. Bizony, csodájára jártak a szépen megmaradt ifjú Faraónak, aki nem esett szét porrá válva,

mint a többi, nagyon régi mumia, mikor levegő érte őket a felbontott sírokban. Olyan volt, mintha csak aludt volna.

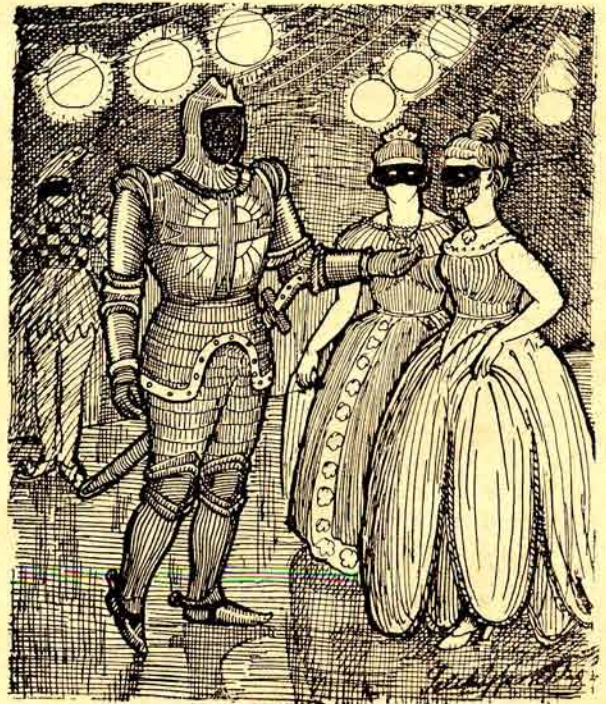
És úgy látszik aludt is, ha mindjárt három-négyezer évet is, mert íme, egy szép farsangi éjszakán csak kilépett ám a koporsóból és kezdte szépen letekergetni magáról a hosszú gyantás gyolcsszalagokat. Közbe valami nagyon régi egyiptomi táncdalt dudorászott. Mikor aztán elkészült halotti maszkiájának eltávolításával, körülnézett egy megfelelő öltözet után. Talált is a hatalmas terem egyik sarkában egy szép, fényes páncélruhát. Megtetszett neki a díszes ércmez, föl is öltözködött tetőtől talpig, még a kereszties markolatú kardot is föl kötötte a derekára. Deli természetével, halovány arcával, rejtelmes fekete szemével oly szép volt, amilyen aligha lehetett a páncél eredeti gazdája, a hős kereszties vitéz, aki valamikor a középkorban eshetett el a pogányok ellen harcolv.

És elindult a táncos Faraó a kereszties vitéz páncéljában farsangolni. Elindult és kilépett a múzeum kapuján. De az utcán hideg szél fogadta, nem süttött az égen Egyiptom forró napja, sőt a miénk sem, mert bizony éjszaka volt és tél. Didergett és fázott a hosszú álomból ébredt ifjú király. De egyszer csak vidáman felkapta a fejét és elindult a szemközti palota irányában, ahonnan víg zeneszó ütötte meg a fülét. Épp mintha csak tegnap lett volna hogy ő is táncolt zeneszóra. Csak mintha más lenne a világ. Másak a házak és körülötte minden. De nem sokat gondolkodott, hanem belépett a palota kapuján. Ott éppen farsangi bált tartottak, még pedig álarccal. Így senkinek sem tűnt fel a páncélja. Azt hitték, valami jelmez. A bálteremben már iavában folyt a tánc. Az ifjú Faraó megállt a bejárathoz közel és szétnézett. Állt és figyelt, hogy mások mit csinálnak, hogy tesznek. Aztán úgy tett ő is, ahogy látta. Odament egy szép szőke lányhoz és felkérte táncolni. Éppen tangót táncoltak. Ez olyan síma tánc, hogy nem tűnt fel a sokaságban, hogy a páncélos lovag nem nagyon ismerős ezzel a táncal. Átfogta a szép, szőke leány derekát s lépett erre, lépett arra, nem vett észre senki semmit. Még a leány sem, akit szinte megbabonáztak az ifjú lovag rejtelmes, sötét szemei. Közben elhallgatott a zene, mire a páncélos lovag megfogta a táncosnője kezét s szó nélkül vitte magával. A leány azt hitte, hogy egy másik terembe viszi, ment vele. A faraó pedig mivel az utcára érve fázni kezdett, ment vissza a múzeumba. Bevezette a leányt kézenfogva a nagy terembe, s ott megállt vele az ő pihenőhelye előtt. A

leány előtt a múzeum nem volt ismeretlen hely, mert iskolás korában többször is megfordult ott. Még az egyiptomi faraó síremléke előtt is nem egyszer megállt. Most ámulva nézett körül. Nézte az eldobált gyantás gyolcsokat, nézte a páncél helyét, nézte a halványarcu, rejtelmesen mosolygó ifjút, s nézte az üres szarkofágot. Nincs benne a Faraó. Egyszerre megértett mindent, hogy kivel került össze. Ugy megijedt, hogy egy sikoltással összeesett.

A Faraó az ájult leányt a karjaira vette és úgy, ahogy elhozta, visszavitte a bálterembe. Szerencse, hogy az közben magához tért. A faraó pedig, mivel hogy a páncélban fázott és didergett s nagyon idegennek találta az embereket s a világot maga körül, kapta magát és visszament a múzeumba. Ott a páncélt visszatette a helyére, s magára tekergette a gyantás gyolcsokat és visszafeküdt díszes koporsójába. Ugy látszik, nem tetszett neki ez a rádiós, repülőgépes, tangómuzsikás új világ.

Persze a szép szőke lány rögtön elmondta az esetet a báli ismerőseinek s azok jöttek azonnal, hogy a szenzációs esetet kivizsgálják. A múzeumban minden úgy volt, ahogy azelőtt. A szép fiatal Faraó visszasülyedt évezredes álmába. Ugy, hogy némelyek csóválni kezdték fejüket, hogy itt nincs semmiféle élő Faraó. Lehet, hogy csak farsangi tréfát űzött velük az a szép szőke leány.

Odament egy szép szőke lányhoz és felkérte táncolni

Terjesszük a lapot ismerőseink körében!

A fehér bárány regéje.

Husvétí játék. Irta: Károlyi Lajos.

Szín: Falu vége. Jobbról, balról virágos fák. Bokrok zöld ruhában. A szín közepén gémes-kút. — Gyermekek-dimenziójú. A kút mellett itató vályu. Legyen az egészben valami olyan, ami nagy tavaszi örömet fejez ki. Sok-sok napfény. A természet hangos kacagása. Távolról elmosódó hangszó hallik. Aztán csönd. Madár dal jobbról is, balról is. Husvét másodnap. — Most három 1., 2., 3. kislány (székely szöttek ruhában) dala csapódik fel a szín mögött. Dalolva jönnek. Mindenik kezében kis cserépkorsó. A 3. kislány piros szalagos fehér bárányt vezet.

Hallod? Csilingel a szívem.
Hallod? Szív énekel szíven.
Ez a husvét nótafája:
Fehér bárány muzsikája.

(A dal fele a színen hangzik el. Dal után a lányok a kis korszókat a kút szélére rakják. A 2., 3. L. a kút jobb és bal oldalán, az első a közönséggel szemben foglal helyet. Ismét dal. Nagy jókedv. Mintha a bárány is énekelne.)

Kút, kút, gémes kút.
Fű közt tarka bogár fut.
Virágos ágon, piros virágon
Kacagó nótá a szívedbe jut.
Báránka táncol kopogóst,
Mosolygó kis lány ropogóst.
Kút, kút, gémes kút:
Fű közt tarka bogár fut.

(Aztán a beszélgetés. Természetes. Semmi vers-iz. Nem színház. Élet. Magyar szó. Magyar lélek.)

1. L.
Jertek lányok kútat keríteni,
Tulipánból vizet meríteni.
2. L.
Jertek, jertek, kis korszó a kézben,
Rokolyátok lobogjon a szélben.
3. L.
Kis báránycám, jere, jere, ide,
Jó lesz mostan egy kis tere-fere.
1. L.
Merjed lelkem Ilonácska,
Tavasszal nyílt violácska.
2. L.
Megtöltöm a korszóm, ide nézz.
Nem lesz ebből semmi, semmi vész.
3. L.
Kis báránycám, édes kicsi párom:
Legjobban szeretlek e világon.

(A beszélgetés közben három legényke a fák közt ólálkodik. Székely daróc ruha. Kalapjuk mellett virág.)

1. L.
Hát ti aztán mit kerestek?
Kis legénykéek kire lestek?
1. F.
Keresünk egy rózsaszálat,
Kacsalábon forgó várat,
Kis királylányt, aranyhajut,
Mesemadárt édesszavut.
2. F.
Jön a hajnal piros szárnyon,
Szólok neki, hogy megálljon.
Hogy megálljon, mosolyogjon:
Szívem reá feldobogjon.
3. F.
Piros ága magyar fának,
Ígérete forró nyárnak,
Megöntözlek kicsi lányka,
Édes anyád boldogsága.

(Öntözés. Nagy literes üvegből, ami fehér organtüllel van lekötvé.)

- 1 L.
Sok-sok szeretet a szavamban.
Piros tojás a kosaramban.
Öntözz, öntözz kis legényke:
Ne légy, ne légy oly szerényke.
- 1., 2., 3. F.
Furulya szó, hegedű szó hallszik.
Lásd, már a kis bogárka sem alszik.
Mosoly nyílik gyöngysorfogú szádon:
A mienk vagy édes kis virágom.
- 1., 2., 3. L.
Köszönjük a szagos vizet,
Piros-tojást adunk tizet,
Vagy tán szádat, kicsi Jóka.
2. L.
Nini, itt jön nagyapóka.
(Nagyapóka bejön. Ősz. Bajuszos, de nincs szakála. A ruhája olyan, mint a fiúké. A gyermekek megrohanják.)
3. L.
Megjött az én drága kincsem,
Ennél jobb apóka nincsen.
1. F.
Megkérdezem hamarjába:
Van mese a tarsolyába?
1. L.
Mire ez a hóka-móka:
Hogy van, hogy van nagyanyóka?
3. F.
Hol a kalács kakas-vajjal,
Felicfrázva macskakajjál?

NAGYAPÓKA:

Ejnye adta, ide-oda,
Hát ez aztán meg micsoda?
A bajuszom cibáljátok...
S hogy pörög a szájacskátok.

2. L.

Isten hozta ősz hajával,
Szegény ember sok bajával.
Úljön le a kút szélére.
Vagy tán a vályu végére.

NAGYAPÓKA:

Köszönöm lelkem,
Hinni se mertem,
Hogy a husvét nekem ad majd titeket.
A lelkem örül, hogy itt van körül,
Az engem ölelő piros szívetek.

1. F.

Rázd meg nagyapóka magyar mese fáját,
Ami a szívünkbe szórja a virágát.

NAGYAPÓKA:

Mesét mondanék, ha letelepednétek...
Hej, hej, mert a mesék aranyosak, szépek.
Ha vigak, ha fájók, virág az az ágon:
Hallgasd meg fiúcska, te is kicsi lányom.

FIÚK, LÁNYOK:

Csilingelő csengő,
Csacska kacagása,
Szállj be a szívünkbe
Mese dalolása.
Cigány citerája,
Cirpelő nótája
Nem édesebb, mint nagyapó
Mesemondó szája.

(*Nagyapóka középre ül. Fiúk, lányok körül.
Festői kép. A kis bárány a lányka lábánál.*)

NAGYAPÓKA:

Hideg tél után virágos tavasz...
Dalol a madár. Többé nem havaz.
Ébredő földet öröm járja át,
Érzed gyermek az új élet szagát?
Öreg, bánatra ifjú nap kacag:
A szív közepén szeretet fakad.
Mondok nektek egy csodás szép regét,
Pirossal festem egy új világ egét,
Szép pirossal és még sincs villanása:
Boldog rajongók, hívő zajongók,
Régenvárt édeshús boldogsága.

2. L.

Mondd, mondd apókám a csodás regét,
Fessed, oh, fessed új világ egét.

NAGYAPÓKA:

Nagypéntek volt. A szív árván maradt,
A drága mester fázva elhaladt
Síró gyermekek száza, ezre mellett.
(Oh, hogy nekik ezt végig élni kellett.)

Ballag, egyedül, gondterhelt árván,
(Hallod a regét te síró árvám?)
Senki sincs vele. Haláltól reszket,
Hordja vállán a szörnyű keresztet.
Akkor kísérik gúnyos kacajjal:
Nem törődnek a feltörő jajjal,
Feje lehajtva, néma a szája,
Halálba megy a szívek királya.
De hallod gyermek: pálmák dalolnak,
Citerák zengnek. Hű szívek forrnak.
A bús szenvedő kis patakhoz ér...
Patak partján egy báránka. Fehér.
Báránka... Mintha csak ember volna,
Mintha csak sírva embermód szólna,
Azt mondja: — mint, aki nagyon szeret, —
Szenvedő vándor, én megyek veled.
Kisérek rémes úton keresztül,
Szíveden át, ha fájón átrezdül
A rossz, a gúny, az emberi ármány:
Melletted vagyok én, én a kis bárány.
Mert a te lelked tiszta, mint égbolt,
Ma ne keress jót. Nincsen már. Rég volt.
Megyek veled én, a kis gyöngye állat.
Elhagytam érted az édes anyámat.

1. L.

Apókám, én is megyek vele,
Rózsával van a szívem tele.

NAGYAPÓKA:

És mentek annyi rossz ember között,
— Körül a világ gyászba öltözött. —
Felmentek némán a Golgotára...
Nem is mondom tán, elég lesz mára.

3. L.

Meséld apókám, mi a vége már,
Hallod, hogy sír az ágon a madár?

NAGYAPÓKA:

És mentek együtt, mint két jó barát,
És isszák fázva,
Könnyektől ázva
A halálos út méregpoharát.

(Folytatjuk)

A darab kotta-részét a jövő számban közöljük.

**Dr. Moldovan Gergely egyetemi tanár
böles mondásaiból:**

Ha sorsod nem változik, úgy változzál
meg tenmagad, háthogyha benned van a hiba.

Az Uj Cimbora első társas vacsoráját
február 25-én szándékszik megtartani a „Méh-
kas“ szövetkezet éttermében, este 9 órai kez-
dettel, amelyre munkatársainkat, kis olvasóink
szüleit, lapunk jóbarátait szeretettel meg-
hívjuk.

A Hópehely királykisasszony és a Jégvirág királyfi.

Irta: Simon Sándor.

Hát gyerekek, ide jertek, jól ide figyeljétek; nyissátok ki a két füleket! Mesét mondok a Hópehely királykisasszonyról, nó meg a Jégvirág királyfiról.

A Jégkirály országában élt a Hópehely királykisasszony zavartalan nagy boldogságban. De, mint, minden boldogság, úgy ez sem tartott sokáig. Pontosán csak addig, amíg meg nem látta a Jégvirág királyfit. Ti is kitalálhatjátok, hogy történhetett ez: szelek szárnyán elvetődött a földre a királykisasszony és itt a dombon trónoló templom ablakában látta meg a daliás királyfit.

Éppen kifelé nézett és gyönyörködve nevetett a táncoló hópehelyek pajkos játékán.

Egy szempillantás kellett csak, hogy egymásba szeressenek. A nagy öröm, hogy egymásra találtak — nagy szomorúsággá változott, mert hirtelen eszükbe jutott: hiszen őket egy nagy világ választja el egymástól. Egyik a Hófellegországban, a másik a Földországban lakik...

Megtudta ezt a nagy szerelmet a Jégkirály

halálos ellensége, a Napkirály. Összebeszélte a Szélkirállyal, — aki örökké úzi, hajtja a hófellegeket — és tovább hajtotta a Jégvirág királyfi feje felől a hófelböket.

Kárörvendezve mosolygott reá a Jégvirág királyfira. Ennek szegénynek nagy bánatában hatalmas cseppek folytak szeméből, rácsurogtak a gyönyörűen kivarrott jégviráglevelés mentéjére. Addig-addig, amíg teljesen szerte nem foszlott a ruha, s maga a Jégvirág királyfi is. De ez nem akadályozta meg az ártatlan, fehér lelkek találkozását. A jótékony szellő megsegítette a Jégvirág királyfit. A sóhajtasaitól párává változott királyfit pára alakjában felröpítette Hófellegországba, ahol a Jégkirály őt is hópehellyé változtatta. Azóta boldogan kergetőzve él a Jégkirályfi Hópehely királykisasszonnyal játékos vidámságban, boldogságban.

Mikor hópehelyek szállanak, gyermekek, nézzétek meg: a két legszebb csillagos ruhájú hószem Hópehely királykisasszony és Jégvirág királyfi.

A pórul járt koma.

Nagy tél volt, vastagon borította a szép fehér hó az erdőt és mezőt. Ilyenkor bizony a róka komának sem irigylésre méltó a sorsa. Szegény nyuszikáknak pedig nagyon kell vigyázni, mert a ravasz koma igen szereti a nyuszipecesnyét. Barázdákba, bokrok alatt vájnak maguknak helyet és lapulnak meg, nehogy terítékre kerüljenek a róka koma vagy a vadász asztalán.

Gyönyörű csillagos este volt, csakugy ropogott a hó a járókelők lába alatt. A róka koma is elindult, mert az éhség nagyon kintozta. Ahogy kibujik a barlangjából, sunyi ravaszsággal körülnéz, megrázza irigylésre méltó bundáját. Egy kis nyul éppen akkor ugrik fel a bokor mellől és futásnak ered. Egyenesen a falunak veszi az irányt.

A faluvégen egy szép gyümölcsös volt és fenn a tetőn a földesúr kastélya. A gyümölcsöstől jobbra pedig a gazdasági udvar hatalmas tyukketreccel. A kis nyuszi erre a telekre járt éjjelenként a kiszórt káposztateorzsáért. Lélekszakadva futott szegény, szaporán írva a hóba a nyomtatott „V” betűket. A róka koma mindenütt utána, és már biztosra vette zsákmányát, mikor a ketrecből meghallotta a tyukok szuszogását, motyogását, mert ez sem volt számára ismeretlen zene. Pillanatra felfigyelt és ez elég volt ahoz, hogy a kis nyuszi

kereket oldjon. Biztos zsákmányát elveszítve ravaszul megesóválta lompos farkát és a tyukketrechez somfordált gondolva: itt aztán kedvére lakmározhat.

Körűjárta a ketrecet és azon törte a fejét, hogy hogyan juthat bele. A ketrec oldalához létra volt támasztva. Fogta magát szép lassan felmászott rajta a tetejére a ketrecnek, itt addig kapargált, míg egy szál deszka ki nem mozdult a helyéről. Ezen a résen hirtelen beügrott, nagy riadalmat keltve a tyukok közt. Itt kezdődött aztán az igazi lakoma. Sorra pusztította el a szebbnél szebb tyukokat, amit nem tudott megenni, azt megölte és az egyik sarokba halomra rakta.

Végre, mint, aki jól végezte dolgát, távozni készült. Igen ám, de az nem volt olyan egyszerű, ahogy ravasz eszével kigondolta. A ketrec nagyon magas volt — a létrát pedig elfelejtette magával hozni. Mit volt mit tenni, a sok próbálgatásba belefáradva, lefeküdt áldozatai mellé a sarokba, és bár máskor, ha ilyen jól lakott, úgy elaludt, mint a bunda, most nem jött álom a szemére. Igen szűknek érezte maga körül a ketrecet és megmagyarázhatatlan sejtelmek kintozták.

Másnap, ahogy megvirradt és felfedezték a hurokra került róka koma, bizony kimondták a halálos ítéletet a fejére. Bőrével fizetett a drága tyukpecesnyéért. A kis nyuszi pedig mos is fut, ha egy másik róka el nem fogta.

Edda néni.

Akiknek még tartozásuk van az 1938-as évről, szíveskedjenek, mielőbb beküldeni a kiadóhivatalba: Cluj, Str. Baron L. Pop 5.

BÉLYEGROVAT.

Rovatvezető: **Dr. Parádi Ferenc.**

Uruguayi sportbélyegei.

Uruguay (olvasd: Urugváj) a legkisebb dél-amerikai állam. A többi hatalmas dél-amerikai állam között csak egy kis foltnak látszik a térképen. Nagysága csak kétharmadrésze Romániának. Mégis igen sokban kitűnik elsőbbsége a többi szomszédos ország felett. Így állattenyésztésével világhírnevet szerzett magának. Az állattenyésztés Uruguayban éppen olyan fejlett fokon áll, mint Dániában, amely az európai országok között a legelső tej- és vajtermelő állam. Így ne lepődjünk meg, hogy Uruguaynak van egész Délamerikában a legsűrűbb lakossága. Uruguay fejlődését nagyban elősegíti jó időjárása. A népesség legnagyobb része spanyolul beszél. Százhusz évvel ezelőtt még portugál gyarmat volt Uruguay, de 1825-ben felszabadult és azóta önálló köztársaság. A főváros Montevideo. Fejlett kikötőváros, egyetemmel és számos szép középülettel. Az egyetem tornászcsapatai nem-

csak otthon, hanem egész Amerikában jó nevet szereztek maguknak. A többi iskolában is nagy súlyt fektetnek a tornatanításra, aminek eredménye meg is látszik az edzett ifjuságon. A legkedvesebb sport a labdarugás, különösen 1924 óta, amikor a világolimpián az uruguay-i csapat nyerte meg az első díjat. A győztes fiúk a versenyek után végigutazták majdnem az egész földet és mindenütt számos győzelmet arattak.

A nagy győzelemre büszke Uruguay emlék-bélyegsorozatot adott ki, melynek képét itt mutatjuk be.

Bizonyára mindnyájan tudjuk, hogy az Uj Cimborá kiadóhivatalában a világ összes sportbélyegeinek a képét tartalmazó szép bélyegalbumot lehet kapni 250 lej beküldése mellett. Ebből az albumból mutatjuk be az itt közölt képeket.

A villamosság csodáiból.

Nyugaton már a legkisebb község is villamosítva van és az olcsó villanyáram áldásaiban a falvak is részesülnek. Sajnos, nálunk még a villanyáram nem nevezhető közhasználati erőforrásnak, azonban bizonyos, hogy évről-évre hódít a gazdasági élet minden terén.

A villamos berendezéseknek legfontosabb alkotórésze a kapcsoló. Ennek segítségével lehet megindítani és elállítani az áramot. Egy amerikai gyár, amelyben a kapcsolókat készítik, különös módon vetette alá próbának az általa gyártott kapcsolókat. Egy gépezet állandóan működésbe tartotta a kapcsolót és az négy teljes éven keresztül minden másodpercben meggyújtotta és eloltotta a lámpát. A vizsgáló szerkezet 4 évig volt üzemben anélkül, hogy egyszer is elromlott volna. A vizsgálatok szerint 4 év alatt a kapcsoló annyiszor működött, mint rendes körülmények között 140 ezer esztendő alatt.

A rádió sokoldalú használhatósága ismét bővült eggyel. Az északamerikai Egyesült Államok olaj és földgáz mezői talajban levő vas alkatrészeket különleges rádiókészülék segítségével ku-

latnak fel. Az eredmények nagyon kielégítőnek mutatkoznak. Ilyen módon máris nagy értékű vasanyagot hoztak elő a föld méhéből.

A világ legkisebb rádióadóállomása Észak Amerikában van. Annyi villamos erőt fogyaszt, amennyit egy villamos zseblámpa elem szolgáltat. A helység területén másfélkilométeres körzetben, a helységen kívül pedig 15 kilométeres körzetben lehet jól hallani a kis állomás adásait.

Feri bácsi

JÓSZIVÜ LACIKA.

*A kis Árva Jancsi
néz hátra, előre;
írna, de szegénynek
nincs palavesszője.*

*Jószivü Lacika
hozzá hajlik szépen:
— Törd el az enyémet,
fele is jó nekem.*

Sarka Lajos.

Hogy végezte el Jancsi a reábizott feladatot?

I. kép.

Pító Laci karácsonyi számban megjelent szövegének az illusztrálása.

Szabó Jancsit azzal engedte el az édesanyja, hogy a szegény harangozó családnak hurka, kolbász s miegyéb jó ennilót vigyen.

Egy ákom-bákom levélkéről.

Aldja meg a jó Isten azokat, akik meglátják a mások nyomoruságát és szegénységét s áldja meg az Isten azokat is, akik bár maguk is szegények, de a kevésből is adnak a náluknál még szegényebbeknek.

Sándorkáék... Ugye emlékeztek rá, a karácsonyi számban írt róluk Bartha István bácsi. Nem mese volt az gyermekek, de szintizta, igaz valóság. A szombat délutáni találkozókon sokszor emlegettük a kolozvári kis cimborákkal Sándorkáékat, hogy milyen ruhátlanok, hogy nincs cipőjük. Sándorka nem tud télen iskolába menni emiatt. Egyik-másik a kis cimborák közül megsajnálta Sándorkáékat, s bár nekik sem sok van, de a régebbi holmijaik közül egy-egy ingecskét, mellényecskét, sapkát, cipőcskét juttatott az árváknak. Még a nagyok közül is akadtak jólelkűek. Egy szép januári napon csak összesomagoltuk a szerkesztőségben az összegyűlt holmikát és elküldtük postán a csomagot. Még a kis cimborák nyugtalankodtak, vajjon nem vész el a csomag? Vajjon megtalálja őket a postás bácsi?

Alig telik el másfél hét, csak jön egy ákom-bákom levél a szerkesztő néni címére. Hallgassátok csak meg, mi van ebben az ákom-bákom levélben.

Drága Szerkesztő Néni!

Nagy hálával és tisztelettel gondolunk kolozvári kis cimborákra és jóakarókra, akik, kicsinyek és nagyok, átértékelték a mi szegényes és nyomoruságos helyzetünket. Hálásan köszönjük a nekünk küldött jó ruhákat, sapkákat, keztyűket, könyvecskéket, süteményeket, amelyeket a tanító bácsi mind ki is osztott nekünk. Így most már örvendünk, mert ruhák dolgában jobban állunk, s nem kell kényszerűségből elmulasztani az iskolát. Itt köszönjük meg Kinta Olgának és Margitnak, Fekete Pityunak, Nagy Alinak, Fehér Bözsikének, Kormos Jutkának és Biluska Anna néninek, végül a kedves Szerkesztő né-

ninek a küldött csomagot. Hálatalten izenjük, hogy minden erőnkől igyekszünk majd, hogy jól tanuljunk. A drága jó Szerkesztő néninek különösen köszönjük, hogy sok elfoglaltsága között rólunk sem feledkezett meg. A jó Isten segítse és boldogítsa abban a szép munkában, amelyet érettünk az Új Cimborá ujságban olyan lelkesen végez.

Kezeit sok szeretettel csókoljuk:

Sándorkáék

és az összes bodoni iskolások.

Persze, a levélírásban egy kicsit segített a jó tanító bácsi is, meg Nagy Mária IV. el. ot., mivel Sándorka még nem tud olyan jól írni, de azért csak elkészült a levél, amit aláírtak még: Jani Róza I., Moldován Lina I., Novotni József I., Nagy József I., László Eliza III., Nagy Mari IV., Jani Emma III., Nagy Boriska VI., Nagy Dénes III. és Rác Sándor II. osztályu tanulók is.

Ha mindnyájan örülünk is ennek a levélnek, legjobban azok örülnek, akik ajándékukkal örömet tudtak szerezni azoknak az árvá gyermekeknek.

Szerkesztő néni.

A remete.

Írta: Szócs Béla.

Egy ország királya, szépségétől, gazdagságától és rangjától elkápráztatva, egyszer elment az erdőbe vadászni.

Itt egy öreg remetére talált, aki barlangja előtt ült és teljes odaadással bámulta egy halott embernek a koponyáját. A király az öreghez lépett, s tréfásan mosolyogva kérdezte meg őt:

— Tisztelendő Atyám, miért bámulod azt a koponyát oly nagy figyelemmel? Mit akarsz benne meglátni?

A barát szomorúan tekintett fel és azt felelte:

— Szeretném megtudni, hogy ez a fej egy királyé-e, vagy pedig egy kereskedőé, de különbséget nem fedeztem fel rajta.

Ha mástól kérded: — Ki vagyok én?

Feleli az: Szegény földi teremtmény.

Két új előfizető szerzéséért értékes könyvet ad a szerkesztőség.

II. kép.

Persze, Jancsi, mint minden korabeli gyermek, szeret csuszkálni a jégen. Útközben találkozott a pajtásaival, akik pompás kedvben csuszkáltak a jégen.

— Csak egy kicsit csuszkálok én is, — gondolta s letette kosarát a partra.

Ámde felkapta egy kutya s elszaladt vele.

Válasz a bucurești levélíró és rejtvényfejtő kis cimboráknak.

Kedves kis cimborák!

Végtelenül örültem, amikor hosszú hallgatás után felkerestetek leveletekkel. Ebből láttam, hogy éltek és tevékenykedtek. S nem csak, hogy megfejtéseken törtétek a fejteket, hanem még új rejtvényeket is szerkesztettetek. A rejtvénytípusba báci megdicsérei az ilyen életrevaló kis cimborákat, akik tudják, hogy mi az ő kötelességük. *Jó volna, ha a toborzóba ti is beállnátok, mert ezzel lehetek legnagyobb segítségére a lapnak.*

Mokk Lacika, te voltál a legbátrabb, te voltál a levél értelmi szerzője. Elég rendszeresen írtál s látszik, hogy a helyesírásra nagyon ügyeltél. — *Pál Lexike* nem írtad meg, hogy hanyadikba jársz? Ügyeltél ugyan az aláírásra, de az „i” betű felé mégis paca esett. A kacskaringós betűkből művészi hajlandóságaidra következtek. — *Debitzky Pistuka*. A reklámtervezéseket csinálod nagy kedvvel. Úgy látszik, táv-írással is foglalkozol. — *Horváth Bandika*. Nagy beteg voltál. Hallgass mindenben a doktor bácsi szavaira, hogy mielőbb meggyógyulhass. — *Sárossy Béluska III. el. ot.* A kis szürke veréb csiripelte rólad, hogy keveset jársz az iskolába. — *Kiss Pistuka*. Rossz szokás a gyerekeket s felnőtteket ijeszteni, mert könnyen szívbajt kaphat az, akit megijesztesz. — *Lőrincz Bözsike*. Úgyesen szerepelgetsz. Különösen énekelni nagyon szeretsz. — *Dienes Zsombor*. Mérnök akarsz lenni. Csak előre Zsomborka! Az erős akarat minden akadályt legyőz. — *Dobolyi Sanyi*. Te is mérnök szeretnél lenni. No, meglátjuk, mire viszed. — *Szász Janika*. Úgy tudtam rólad, hogy te Resicán vagy. — *Lévay Julika*. Rajzolgatni, festegetni szeretsz. — *Fábián Tibike I. g. ot.* Nem tartozol azok közé a gimnázisták közé, akik már magasan hordják az orrukat s a kisebb cimborákra rá sem néznek. — *Szász Lacika*. Hallom, hogy frizurát növesztél s *Boros Lackóval* nagy barátságban vagytok. — *Szika Bö-*

zsike I. polg. ot. és András Laci I. ot. rendes írásaitokért dicséretet érdemelték.

Írjatok bucurești kis cimborák, máskor is. Szeretettel köszönt benneteket:

a Rejtvénytípusba báci.

Az Uj Cimborá új előfizetőihez!

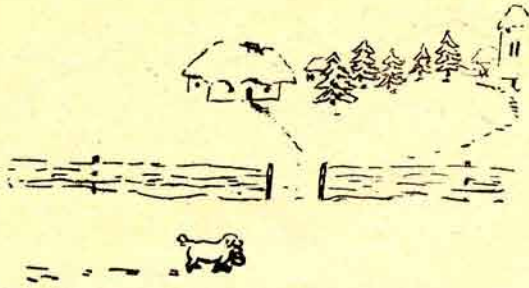
Nagy örömmel tapasztal a szerkesztőség, hogy 1939. év januárjában az új cimborák toborzása váratlanul szép sikerrel járt. Számos új előfizető rendelte meg a lapot. Mintha az új évvel új élet kezdődött volna az ifjúság körében, a régi cimborák is sok kis pajtásukat szereztek meg előfizetőnek. A szerkesztőség köszöni azoknak fáradozásait, akik munkájukkal és lelkeségükkel lapunk mellé állottak. Bizonyára örömmel fogják venni majd ők is, ha az előfizetők megszaporodásával a lap terjedelme is megnagyobbodik. Minden új előfizető egyúttal új lehetőséget jelent arra, hogy lapunk tovább fejlődjék.

A köszöneten kívül a toborzó cimboráknak minden új előfizetőért egyúttal szép könyvjándékot is küldünk. A rendeléskor a kis toborzó cimborá írja meg, hogy milyen könyvet kapott már eddig tőlünk, hogy ne küldjük el ugyanazt még egyszer.

Azoknak a kis cimboráknak, akiknek olyan ismerősei, pajtásai vannak, akik még nem tagjai az előfizetők táborának, azt üzenjük, hogy igyekezzenek ezeket mielőbb rábeszélni, hogy rendeljék meg lapunkat.

A régi előfizetők között is sokkal nagyobb a élénkség, mint eddig. Úgy látszik, hogy a lapban közzétett üzeneteinket olvasóink mind meghallgatják. Karácsony óta a hátralékos előfizetők is szorgalmasan küldik be tartozásaikat. Minden bizonnyal olvasóink megértik helyzetünket és jól tudják azt is, hogy lapunk nemes hivatását csak akkor tudja teljesíteni, ha előfizetőink pontosan teljesítik nagy feladatunknak azt a kis részét, ami rájuk esik. Köszönjük nekik is megértésüket és kérjük, hogy tartsák meg továbbra is szeretetükben az Uj Cimborát, amely értük van, és a szeretetet ugyanúgy szeretettel fizeti vissza.

III. kép.

Megijedt Jancsi, hogy most mi lesz? De szerencsére a kutya épp a harangozóé volt s így véletlenül is jó helyre került a karácsonyi ajándék.

A karácsonyi számban kitűzött feladatot, hogy a fenti szöveghez valaki képet készítsen, a legjobban Turdean Mária oldotta meg. — Amint látjátok, munkáját közölte is az Uj Cimborá.

Ahogy kis cimboráink írnak...

Bemutakozó.

Kedves Szerkesztő néni!

Bár én egy fél éves olvasója vagyok az Uj Cimborának és még nem mutatkoztam be, amit e soraimmal kívánok kárpótolni. Luka Sárrika I. o. t. képzős vagyok és az élet komolyabb tudnivalóival foglakozom. Ennek dacára előszere-ttel várom és olvasom az Uj

Cimborá kedves sorait és igyekszem toborzó munkát kifejteni. Itt küldöm a fényképemet.

Kezeit csókolja

Luka Sárrika,

I. éves tanítónőképzős.

Bócsa József bemutatkozója.

Levélben már bemutatkoztam, most küldöm a fényképe-met. Nevem Bócsa József IV. el. o. tan. vagyok, Ploestiben lakunk. Az Uj Cimborát mindig alig várom. Szeretettel köszöntelek mindnyájatokat.

Bócsa József IV. el.

Kedves Szerkesztő néni!

Nagyon-nagyon rég volt, mikor utolsó levelem írtam az Uj Cimborának. Rég volt... Nagyon rég...

Akkor még hullámozottak a búzatáblák a mezőn és a gyümölcs még csak ígéret volt a fákön. Most a búzatáblák fehérek és a fehérség alatt téli álmát alussza a jövő év kenyere.

Gyümölcs is már csak a padláson, kamrákban van. A fák, melyek, mikor utolsó levelem tam, még zöldek voltak, tele lombokkal s a lombok közt vígan éneklő madarakkal, most csupaszok és kopár ágaikon már csak néha látni egy-egy bús madarat. Az is néma, csak néha-néha nyilik szomorú, panaszos dalra ajka.

Etelköz levegője nem tett jót nekünk Brassó erős levegője után. Édesapám beteges lett, úgy hogy szanatóriumba kellett men-nie. Már több, mint féleve betegeskedik. Most nyugdíjazzák és mi itt fogunk lakni újból Erdélyben. Nem is messze Kolozsvártól, Vá-leni-Aranyos-Rákoson.

Ha életkörülményeink meg is változtak, lelkünk a régi maradt. Szeretete az Uj Cim-bora iránt még nagyobb lett, mert már na-gyobbak lettünk és jobban megértjük az Uj Cimborá áldásos munkáját. Kérjük Szerkesztő Néni-t ne haragudjon hosszú hallgatásunkért és ígérjük, hogy ezután gyakrabban fogunk írni. Itt küldök egy kis mesét. Románból fordítottam és azt hiszen az Uj Cimborák ta-nulhatnak belőle.

A kis cimborákat szeretettel üdvözljük, Szerkesztő Néni-nek kezeit csókoljuk és min-det jót kívánunk.

Aranyosrákos, 1939. jan. 7.

Szász Kató, Klára, Balázs és Juci.

Csikmegyei előfizetőink figyelmébe!

Csikszeredai és csikmegyei előfizetőink szíves tudomására hozzuk, hogy Vinczeffy Sán-dor, kiadóhivatalunk megbízottja, február elején fel fogja őket keresni. Szíveskedjenek az Uj Cimborá előfizetési díját előkészíteni, hogy megbízottunk zavartalanul végezhesse munkáját. *Kiadóhivatal.*

Tanácsok a gyermekek részére

Kis szívek a nagy szíven.

Soós Nusika III. el. ot. Hosszú hallgatás után te is megszólaltál édes Nusikám. Ugy-e, hogy eltelt az idő, amióta nálatok voltam a nyáron? Köszönöm az érdeklődésedet kis cimborá, a karácsonyi és az új és is jólt telt el. Irod, hogy tetszettek neked az aranykutató fiuk. A tanítónéniről és Levente bácsiról én sem tudok most semmit. Ha Licikének írsz, bizonytal válaszolni is fog neked. — *Teszler Éva, Weinberger Menyus, Zsigmond Eszti, Szilveszter Éva* tetszett nektek az *Aranykutató fiuk* meséje. *Kleinmann Kató* és *Rosenfeld Klári* nektek inkább az *elefánt* tetszett. De a többi mesét is szívesen olvastátok.

Márton Emil I. g. ot. és Árpád. Végre, végre, hogy ti is bemutatkoztatok. Tudom, hogy te Emil szeretsz rajzolgatni. Még III-ik elemista korodból kerültek hozzánk rajzaiból. A nagytata szobája benne is van az albumban. *Ebből láthatjátok kis cimborák, hogyha nem is írunk rólatok, azért figyelünk benneteket és számontartjuk a fejlődéséteket — miben jeleskedtek, s mennyire haladtok?*

Küldeményetekből látom Márton fiuk, hogy az Uj Cimborát szeretitek s a szerkesztő néni-nek is milyen szép ajándékot küldtetek. Oh be kedves az imádkozó gyermek c. kép, az Emil ajándéka, de a kis Jézus is, amit Árpád küldött. S hát a szarvas meg a többi képek. Köszönöm a szép ajándékokat. Meg is becsülöm őket.

Marosffy Baba, Ploesti. Ki sem lehet mondani, milyen nagy volt az öröme, amikor a leveletek megjelent az Uj Cimborában. Elárulom nektek, csak azért került be az ujságba, mert nem volt benne helyesírási hiba. Ebből minden kis cimborá érthet valamit. Most volt Baba a névnapod, amelyre sok szép ajándékot kaptál. No én is sok minden jót kívánok neked. Nőjj nagyra és légy öröme édesanyádnak. — *Bócsa József IV. el. ot. Ploesti.* Elsőnek fejtetted meg a 2-ik számban a találos képet. Valóban, a béka igazi embernek nézte a hóembert s hogy nem futott el előle, azt hitte, hogy bosszantani akarja, s azért ment neki. Látom a rejtvényeket nagy kedvvel fejtegeted. A 2-ik szám rejtvényeit ti küldtetétek be Marosffy babával legelőször.

Pataki Béla I. g. ot. Kolozsvár. A titkos írás rejtvényt nagyszerűen eltaláltad. Ugy látszik, megtanultad a rejtély kezelését. Megtörténhet, hogy te küldöl valamilyen érdekes üzenetet a rostély segítségével a többi cimboráknak. Megfejtésed a sorsoláson részt vesz. — *Mészáros István V. el. ot. Toroczkószentgyörgy.* Az Uj Cimborá kis rajzfűzetét tele rajzolt rajzokat és a többieket is megkaptam. Az elsőt úgy látom egy falvédő mintája után rajzoltad. A második rajz husvéti kép, még pedig hatos nyuszifogat, benne egy kis székelly legényke, meg egy kis törpe. Ugyan, áruld el te Mészáros István, honnan raj-

zoltad azt az ügyes kis kocsit, meg nyulakat. 1935. nyarán voltam nálatok, amikor ott a rajzkiállítás rendeztük. Akkor kezdél rajzolni. S lám falusi gyermek létedre is megőrizted a rajz szeretetét a lelkedben — amint a beküldött rajzod mutatja, haladtál, fejlődöttél is. — *Imre Márton VI. el. ot. Tordaszentgyörgy.* Közmaringos kancsókat rajzoltál, aztán egy szűrös atyafit s egy fejkendő menyecskét. Látom, hogy te is szeretsz rajzolgatni.

Kerekes Jóska V. el. ot. Toroczkószentgyörgy. Ugy látom, hogy amióta képkiallítás rendeztünk nálatok, azóta szorgalmasan és buzgalommal rajzolgattok. No csak rajzolgassatok. Ha nem is mentek felsőbb iskolába, mint kézműparosok, asztalosok, lakatosok, cipészek is hasznát veszték a rajztudományotoknak. *Szász Kató, Klára, Balázs és Juci Aranyosrákos.* Tartalmas, hosszú leveletekkel megleptetek. S különösen az a hír, hogy Jasiból visszakerültetek Erdélybe. Szívetek dobogását, szeretetét kiolvastam, megéreztem a leveletekből. Most Kató közületek az íróné. Szép levelét közöljük is, hogy bátorodjanak levélírára a többi kis cimborák is. Irjatok ezután is.

Pásint Elek III. el. ot. Tordatur. Beléptél te is levelező kis cimborák sorába. Az első leveledből is látom, hogy nagyon ügyeltél a helyesírára. S milyen ügyes voltál már az első számból megfejtetted a rejtvényeket. No a rejtvény sorsoláson részt is vesz a megfejtésed. Aztán írj máskor is kis öcskös, mert várom a leveled. — *Barabás Klárika, Kovászna.* Kovásznáról írod a leveled. Papolczról elköltöztetek volna? A lap előfizetése 1939. január 1-ig van rendben. Szeretsz rajzolgatni s édes apád biztat is, hogy küldd be a rajzaidat, de neked nyugtalanságaid vannak, hogy én szívesen fogadom-e? Küldd csak be Klárikám, mert érdeklődéssel várom, mind leveled, mind rajzaidat. Édesanyád üdvözlétét köszönöm, hasonlóval viszonzom.

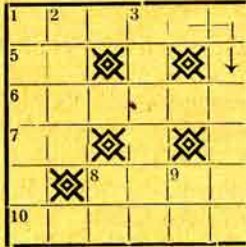
Patkó Ilona, VI. elemi osztályos tanuló, Sebes. Most írtál először az iskolátokból s milyen szépen, rendesen és főleg helyesen írtál. Még pápaszemmel sem találtam hibát benne. *Jó tanítóbácsitok, vagy tanítónénitek lehet, aki nagy gonddal és szeretettel tanítgathatott a helyesírára benneteket.* Küldöd egyszersmind a megftjtést is, úgy a találos képét, mint a jan. 1-i szám rejtvényét. — *Kádár Margit V. el. ot. Sebes.* Te is a róm. kat. elemi iskola növendéke vagy. „Mindig örömmel olvasgassuk az iskolánknak járó Uj Cimborát“. Ki is olvassuk az utolsó betűig írod leveledben. Te is olyan ügyesen mutatkozol be leveledben, hogy dicsérttet érdemelsz. Am kis cimborá leveleden keresztül a tanító bácsi és tantónéni is bemutatkozott előttünk, a leveleitekből látjuk, hogy milyen gondal nevelnek, tanítanak benneteket. Irjatok máskor is aradmegyei kis cimborák, s hogy többen is levelezhessetek egy borítékban írkalpra tintával 10 és 15-en is írhattok.

Keresztrejtvény.

Vezeti: Jóska bácsi.

Beküldte: Makay Péter, II. g. öt. Arad.

Vízszintes sorok: 1. a csillagig (*) egy külföldimiszter neve. 5. Azonos magánhangzók. 6. szegről..... (ikerszó). 7. Időmérő (utolsó hangzója pótolandó). 10. Becenév. 10. Város — helyhatározó raggal.

Függőleges sorok: 1. Ilyen természetű ember is van. 2. Itt — németül. 3. Leánynév becézve, másodikszemélyű birtokos raggal. 8. Így utánozza a gyermek a puskalövést. 9. Zenei kiéneklés.

A fenti keresztrejtvényt bizonytal a kicsinyek is megfejthetik majd, olyan egyszerű és könnyű.

Szórejtvény.

Beküldte: Ferenczi Géza, IV. g. ot. Kolozsvár.

Napoleon gyümölcs.

Bizonytal ti is szeretitek.

Képrejtvény.

Kössétek össze a számokat 1-től 60-ig. Ami kijön, azt másoljátok le indigópapírral s az lesz a kép megfejtése.

Rejtett nevek.

Beküldte: Galambos Béla, II. g. ot. Brassó.

Áldogáló mézes baba.

Piripócson lakott a János.

E derék szekérben korán kelek.

A fenti mondatok mindenikében egy-egy jeles mesemondónk neve van elrejtve.

Beküldésre és megfejtésre egy hónapi gondolkodási időt ad a szerkesztőség.

A nyertesek egy-egy szép könyvet nyernek jutalmul.

Beküldött előfizetési díjak.

Mult számunkban közöltük azoknak nevét, akik 1938. november hónapban beküldötték előfizetési díjaikat. A közlést alább folytatjuk.

Befizetések novemberben (folytatás).

Bálint István és Károly, Csernátfalva, 1938. okt. 15-ig, Pitó László, Iași, 1939. január 1-ig, Mátray Béla, Marosvécs, 1938. jan. 1-ig, Magyar Kovetség, Dr. Horváth László, Bukarest, Matós Barnabás, Temes-Rékás, Kajcsa Tibike, Hosszúfalva, Tima Magda, Korond, Pálur István, Piskolt, Csekme Jucika, Kövend, Ref. El. Isk. Magyar-Ozd, Szolanovszky Zsiga, Kovászna, 1939. jan. 1-ig, Vasárnapi Iskola, Kócs, 1939. ápr. 1-ig, Nyárádi Lajosné, Dés, 1936. okt. 1-ig, Torma Miklós, Csicsó-Keresztur, 1939. máj. 1-ig.

Befizetések december hónapban.

Sajtos Erzsébet, Ujvarsánd, Bakk László, Radnótfája, Sánek Boriska, Hosszúfalva, Khell Évi és Ádám, Dicsőszentmárton, Ref. El. Isk. Petrozsény, Kis Lajos, Magyaró, Ref. El. Isk. Brassó, Papp Gábor, Arad, Pollitzer Lajosné, Kézdivásárhely, Antal J. Anna, Csernátfalva, Prath Juliska, Ujvarsánd, Lempert Magda és Marci, Csíkszereda, Pethő Sándor, Torda, Végh Blanka, Brassó, Török Bálint, Nagy-Bár, Szász Viktória, Esztelnek, László János Erzi, Tövis, Markovits Éva és Nusi, Nagyvárad, 1939. jan. 1-ig, Bárdy Évike, Bukarest, 1939. márc. 1-ig, Bócsa József, Ploest, 1939. máj. 1-ig, Tóth János, Szilágy-somlyó, 1938. febr. 1-ig, Kovács J. Mártha, Kézdivásárhely, 1939. jún. 1-ig, Elekes Évi, Csíkszereda, 1938. máj. 1-ig, Magyar Jótékony Nőegylet, Nagy-Bánya, 1938. júl. 1-ig.

(Folytatjuk.)

Főmunkatársak:

Teleky Dezső, Coltești.

Kormos Jenő, Chiend

* * *

Minden cikkért a szerzője felelős.